

Želja po utopiji

Človek mora stremeti po nečem višjem, mora imeti pred seboj nek ideal, za katerega se spleča doprinašati žrtve in spričo katerega mu je lažje prenašati tegobe življenja. Brez idealov se čuti praznega in nezadoščenega. Zato se hudo motijo vsi tisti, ki menijo, da more zgolj materialna blaginja osrečiti človeka, zgolj »civilizacija potrošnje«. V tem se motita tako zahodna materialistična potrošniška družba kot komunizem. Oba stremita v bistvu po istem: po čimvečji materialni blaginji, ki naj bi jo dosegli in še neprestano večali s čim manj dela. Od pet-dnevnega delavnika naj bi prešli na štiridnevne in potem morda na tridnevne. Toda kaj naj počne človek s tolikim prostim časom brez idealov in brez fantazije, ki naj bi mu izpolnili to praznino v času?

Čimveč prostega časa bi bilo idealno za družbo, ki res stremi po duhovnih idealih, po ciljih, ki naj bi privedli človeštvo iz njegovih materialnih in duhovnih mizerij. Toda kdaj naj da človeštvo take ideale?

Sedanji upori mladine se razodenejo ob poglobljeni miselni analizi kot anarhični upor proti družbi potrošnje, proti praznoti, ki jo ta ustvarja v človeškem življenju, proti strahu, ki ga vzbujajo izgledi na tako življenje v mladini. Nočemo biti samo potrošniki, pravijo uporni študentje v Parizu. Vedo torej, česa nočejo. Ne vedo pa, kaj bi hoteli. In v tem je paradoks teh študentskih uporov.

Značilno je, da jih niso povzročili revni študentje, taki, ki prebivajo v podstrešnicah in morda le enkrat na dan pojedjo kaj toplega. Takih študentov danes ni več veliko, in kadar so bili, so se upirali iz drugačnih razlogov, ne pa zato, da bi jim država že vnaprej zagotovila dobro plačana mesta v gospodarstvu ali v upravi. To so bile študentske generacije, ki so imele pred seboj nek višji cilj, imele so svoje ideale. Težile so po politični svobodi, po neodvisnosti svojega naroda, po narodni veličini, po socialni pravičnosti, ali pa so šle v boj za razne politične ideale, ki so se jim zdeli takrat plemeniti in rešilni, pa naj se zdijo danes še tako relativne vrednosti.

Današnja študentska mladina nima več takih idealov. Vsaj ne konkretnih. Morda jih ima še mladina »nerazvitih« narodov in celin, kjer je socialno vprašanje še nekaj žgočega in stvarnega in kjer so tudi narodnostni problemi vse prej kot rešeni. Toda mladina sitih narodov, ki se valjajo v materialni blaginji in kjer je glavni problem, kako najti parkirni prostor, si išče drugih idealov. Brez idealov ne more živeti. Toda sama ne ve, v čem naj bi bil ideal, za katerega bi se hotela boriti in žrtvovati. Blaginja staršev jo je odtujila revščini v vseh oblikah. Revščina pomeni danes zanjo le slikovitost, le modo, le posebnost, zato jo imitira in hodi nalašč okrog umazana in v zamenjani obleki. To je igranje z revščino, to pomeni, da se gredo revne, ne da simpa-

DOLGA IN HUDA
VLADNA KRIZA

Politični tajnik krščansko-demokratske stranke, poslanec Mariano Rumor je od predsednika republike dobil nalogo, da mu po običajnih posvetovanjih poroča, ali je sposoben sestaviti novo vlado. Predsednik Saragat še ni torej dokončno pooblastil prvaka Kršč. demokracije, da sestavi novo vlado, temveč mu le naročil, naj s pomočjo stikov in razgovorov z različnimi političnimi silami ugotovi, če obstajajo pogoji za sestavo takšne vlade, kakršno si želi Kršč. demokracija. Po političnih volitvah je namreč njeno vodstvo sklenilo, da se bo zavzemalo samo za koalicijsko vlado s socialisti in republikanci, češ da je edino to v skladu z volilnimi rezultati. Kršč. demokracija torej odklanja enobarno vlado, ker bi ta med drugim ne imela v parlamentu večine in bi torej bila odvisna od podpore drugih strank, če bi hotela ostati pri življenju. Podporo pa bi ji lahko nudili tako desnica kot skrajna levica, kar v sedanjih političnih okoliščinah gotovo ne pride v poštev.

Socialistična stranka je na sejah vodstva in osrednjega odbora sklenila, da za sedaj ne vstopi v vladno koalicijsko z demokristjani in republikanci, čeprav se je načelno izjavila za sredinsko-levo politiko. Ni sicer mogoče natančno razumeti, kaj hočejo socialisti s svojim zadnjim sklepom doseči, vendar je jasno, da je njihov korak v zvezi z neuspehom, ki so ga doživeli na političnih volitvah. V resnici ne vemo, če lahko govorimo o socialističnem neuspehu, kajti število socialističnih poslancev in senatorjev je v bistvu ostalo nespremenjeno. Volitve so samo potrdile, da se tretjina volivcev bivše Nennijeve socialistične stran-

ke (PSI) ne strinja ne z združitvijo s socialdemokrati ne s sodelovanjem z ostalima strankama leve sredine, kar pa ni nič novega, kajti drugače bi pred nekaj leti ne prišlo do ustanovitve socialproletarske stranke. Zelo naivno pa je bilo, če so združeni socialisti pred volitvami menili, da bodo odločno prodrli med levousmerjene italijanske množice in da se jim bo te množice posrečilo pridobiti zase na volitvah.

Ne vemo sicer, kakšen bo nadaljnji razplet krize, vendar že sedaj lahko pričakujemo, da se bo notranjepolitični položaj v Italiji poostril in da bo nenavzočnost socialistov v vladi odločno okrepila težnje po radikalizaciji celotnega političnega življenja v državi, kar gotovo ne more koristiti stvari resnične demokracije.

RUMOR ODKLONIL MANDAT

Medtem ko pišemo, je kriza v polnem razpletu, kajti poslanec Rumor je odklonil mandat predsednika republike, ker je ugotovil, da ni mogoče za sedaj sestaviti vlade. Vodstvo Kršč. demokracije se je ponovno sestalo in v bistvu potrdilo svoje prejšnje stališče. Iz tega izhaja, da se bo stranka relativne večine zavzemala ali za koalicijsko vlado leve sredine ali za dvobarno vlado, sestavljeno iz demokristjanov in republikancev, ki bi pa imela zunanjo podporo socialistov. KD se torej noče predstaviti parlamentu z vlado, kateri bi že vnaprej ne bila zagotovljena večina.

Predsednik republike je začel nova posvetovanja in je poleg voditeljev parlamentarnih skupin sprejel tudi politična predstavništva treh strank leve sredine. Za sedaj pa še ni znano, komu bo poveril mandat za sestavo nove vlade.

Krščanskodemokratsko vodstvo je predsedniku republike ponovno predlagalo poslanca Rumorja za morebitnega novega vladnega predsednika, češ da samo njegovo ime pride v poštev za takšno vlado, kot je v skladu s strankinimi sklepi. Od socialistov bo torej v odločilni meri odvisno, kako se bo kriza zaključila. Če bo njihovo vodstvo spremenilo stališče in se odločilo za zunanjo podporo, se bo začela razprava o programu bodoče vlade, kar je navsezadnje najbolj važno.

V tem primeru se bo tudi videlo, ali so demokristjani voljni in pripravljeni vsebinsko poglobiti program sredinske levice, se obvezati, da bo nova vlada v natančno določenih rokih izvedla dogovorjene programske točke, zlasti tiste, ki so bile že obljubljene, a niso bile izvedene bodisi zaradi pomanjkanja politične volje bodisi zaradi nasprotovanja državnega birokratskega stroja.

tizirajo z revnimi, saj jih ne poznajo. Gesla o reformi univerz so edina stvarna gesla, ki jih je bilo slišati v teh uporih, vsa druga so bila improvizirana, protislovna in nestvarna, izražajoč bolj gon v anarhijo kot kaj drugega. Iz njih je razbrati le to, da je mladina razočarana nad družbo blaginje. Toda kaj je tisto, kar naj bi jo zamenjalo?

Tu pa smo že na meji iracionalnega. Če mladi nočejo tehnizirane družbe, ki jih razseblja, hočejo morda obrtniško družbo ali povratak v primitivne razmere, ko si bo vsak človek spet sam iskal hrano po gozdovih ali na lastni njivi? V resnici pomeni moderna tehnizirana družba velik problem, ki je pravzaprav danes že osnovni problem vse sociologije, ker je očitno, da sodobna tehnika, kakor jo človeštvo danes uporablja, človeka razseblja in zasušnjuje, ga odvrača od narave in napravlja iz njega sito, duševno leno, zgolj potrošniško bitje, ki bi ho-

(Nadaljevanje na 2. strani)

RADIO TRST A

• NEDELJA, 16. junija, ob: 8.30 Kmetijska oddaja; 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojano; 10.15 Poslušali boste... Od nedelje do nedelje na našem valu; 11.15 Oddaja za najmlajše: »Prigode pogumnega Jakca«. Napisal Salvator Gotta, prevedla in dramatisirala Mara Kalan. Drugi del. Vodi Lojzka Lombard; 12.00 Nabožna glasba; 12.15 Vera in naš čas; 12.30 Glasba po željah; 13.30 Nadaljevanje glasbe po željah; 14.30 Nedeljski vestnik; 15.30 »Kristalni otroci«. Radijska drama, napisala Ester Nagel, prevedel Ivan Savli. Igra RO., režira Jože Peterlin; 17.30 Prijatelji zborovskega petja; 18.00 Koncert v miniaturni; 19.15 Sedem dni v svetu; 20.30 Iz slovenske folklorne — Rado Bednarik: »Pratika za drugo polovico junija«; 21.50 Sodobna glasba.

• PONEDELJEK, 17. junija, ob: 11.35 Šopek slovenskih pesmi; 12.10 Pomenek s poslušavkami; 13.30 Izbor motivov in melodij; 17.20 Ne vse, toda o vsem; 18.30 Iz Mozartovega in Borodinovega opusa; 20.50 Kulturni odmevi; 21.50 Slovenski solisti. Pianist Marijan Lipovšek - Slavko Osterc: Sest pravljič - Karol Pahor; Tri narodne iz Prekmurja - Primož Ramovš: Ciklus (1966).

• TOREK, 18. junija, ob: 11.35 Šopek slovenskih pesmi; 12.00 Iz slovenske folklorne — Rado Bednarik: »Pratika za drugo polovico junija«; 17.20 Slovenščina za Slovence; 17.40 Piero Pieri — Zgodovina prve svetovne vojne: »Leto krize: 1917 — veliki upori v Franciji in prodor pri Kobaridu v Italijo«; 18.30 Javni koncerti Radia Trst 1968. Sopranistka Marta Vuga Horvat, pri klavirju Neva Merlak-Corrad. Breda Šček: Trije samospevi na besedilo Giovannija Pascolija - Čez Pohorje sinje; 19.10 Plošče za vas, quiz oddaja; 20.35 Giuseppe Verdi: »Falstaff«, lirski komedija v treh dejanjih.

• SREDA, 19. junija, ob: 11.35 Šopek slovenskih pesmi; 12.10 Brali smo za vas; 17.20 Odvetnik za vsakogar; 17.30 Glasba za vaš transistor; 18.30 Slavni pevci v tržaških gledališčih; 19.10 Zdravniška posvetovalnica; 20.35 Simfonični koncert. V odmoru (približno ob 21.15) Za vašo knjižno polico.

• ČETRTEK, 20. junija, ob: 11.35 Šopek slovenskih pesmi; 12.00 Ivan Tavčar — Visoška kronika: (3) »Izidorjeva snubitev, Lukeževa smrt«. Priredil Martin Jevnikar. Ponovitev; 17.20 Pregled zgodovine italijanskega slovstva — Marija Kacin: »Riccardo Bacchelli, Emilio Cecchi in Massimo Bontempelli«; 18.30 Sodobni slovenski skladatelji; 19.10 Pisani balončki, radijski tečaj za najmlajše; 20.35 »Vzhod in Zahod gresta na jug«. Igra v dveh delih, napisal Luigi Candoni, prevedel Rado Rauber. Igrajo člani Slovenskega gledališča v Trstu, režira Majda Skrbinek; 22.00 Georg Philipp Telemann: Koncert v f molu za oboe in godala.

• PETEK, 21. junija, ob: 11.35 Šopek slovenskih pesmi; 12.10 Gospodinja nakupuje; 13.30 Izbor motivov in melodij; 17.20 Ne vse, toda o vsem; 17.30 Glasba za vaš transistor; 18.00 Beri, beri rožmarin zeleni, ljudski pevci in pesmi; 18.30 Koncert v sodelovanju z deželnimi glasbenimi ustanovami; 19.10 Novele XX. stoletja — Josip Ribičič: »Da bi ti videl v dušo...«; 20.35 Gospodarstvo in delo; 20.50 Koncert operne glasbe. Vodi Samo Hubad. Sodeluje mezzosopranistka Ruža Pospis. Igra orkester Slovenske filharmonije; 22.00 Komorne skladbe.

• SOBOTA, 22. junija, ob: 11.35 Šopek slovenskih pesmi; 12.00 Kulturni odmevi; 13.30 Semeni plošč; 15.00 Glasbena oddaja za mladino; 16.00 Avtoradio — Oddaja za avtomobiliste; 17.20 Dialog — Cerkev v sodobnem svetu; 17.40 Otrokov pravljčni svet: »Bratec in sestra«. Napisala Jacob in Wilhelm Grimm, izvajajo Leli Nakrst; 19.10 Družinski obzorik; 20.35 Teden v Italiji; 20.45 Ivan Tavčar — Visoška kronika: (4) »Stara Pasaverica razdre Izidorjevo poroko«. Izvajajo dijaki višjih srednjih šol v Trstu. Vodi Jože Peterlin; 21.30 Vabilo na ples; 22.30 Zabavna glasba.

TEDENSKI KOLEDARČEK

16. junija, nedelja: Jošt, Beno
17. junija, ponedeljek: Gorazd, Adolf
18. junija, torek: Bogdan, Fortunat
19. junija, sredo: Julijana, Lija
20. junija, četrtek: Nenad, Silverij
21. junija, petek: Alojz, Vekoslav
22. junija, sobota: Ahac, Miloš

Tito bo odstopil, če študentom ne bo ugodeno

Beograjski študentje, ki so pretekli teden stakali in z demonstracijami zahtevali razne reforme, zlasti univerzitetne, so uspeli s svojo zahtevo, da bi imeli pogovor s predsednikom Titom. Te dni je predsednik sprejel njihovo zastopstvo. Pogovor sta prenašala radio in televizija. Tito je zagotovil študentom, da se je tudi sam že dolgo zavzemal za reforme, ki jih zahtevajo oni, vendar zaman. Odslej se bo še odločneje potegoval za take reforme in je zaprosil študente, da mu pri tem pomagajo in ga podpirajo. »Tokrat pa obljubljam študentom, da se bom zavzel do konca za dosego rešitev in študentje mi morajo pri tem pomagati,« je rekel. »Če ne bom v stanju, da bi rešil te probleme, potem ne bom ostal na svojem mestu.«

Večina študentov se je, kot kaže, zadovoljila s to slovesno in javno obljubo predsednika republike in je prenehala z demonstracijami. Manjšina, zlasti študentje filozofske fakultete, pa se še niso povsem pomirili in še vedno postavljajo razne zahteve.

V političnih krogih pa priznavajo, da so reforme na jugoslovanskih univerzah nujne. Prav tako pa je nujno poskrbeti, da bodo našli mladi strokovnjaki, ki prihajajo z univerz, delo doma. To je bila ena glavnih zahtev beograjskih študentov. Seveda pa si je težko misliti, kako bi bilo to mogoče doseči z upravnimi ali zakonodajnimi ukrepi, kajti to je odvisno v veliki meri od splošnega gospodarskega stanja. Podjetja pa bo glede na njihove samoupravne pravice težko upravno prisiliti, da nastavljajo mlade strokovnjake preko svojih dejanskih ali finančnih potreb in zmogljivosti. Vse je torej odvisno od uspeha reforme, ki ima za cilj ozdravljenje jugoslovanskega gospodarstva.

ŠTUDENTOVSKO ZBOROVANJE V LJUBLJANI

Tudi na univerzi v Ljubljani in na visokih šolah v Mariboru se je pretekle dni

sprožilo študentovsko gibanje za reforme. Iz poročil v tisku je sicer težko dognati, v čem je bistvo zahtev slovenskih študentov, vendar kaže, da so zahtevali predvsem reformo univerzitetnega pouka in boljše možnosti za študij revnih študentov.

Na velikem zborovanju v menzi študentovske naselbine pod Rožnikom je bilo zbranih 6. t. m. 2500 do 3000 študentov. Tam so postavili med drugim zahtevo po izstopu zveze študentov ljubljanske univerze iz »Zveze študentov Jugoslavije« oziroma po zamenjavi statuta in načina dela ter organizacije. Iznesene so bile tudi zahteve »za obdavčitve pridobitnikov, ki si lastijo denar tujh rok, pobuda za racionalno in učinkovito izkoriščanje naših sredstev za armado, zahteva po večji osebni odgovornosti ljudi na vodilnih delovnih mestih, zahteva, naj republiški sekretar za notranje zadeve pove, zakaj so bili odstranjeni plakati po mestu, in še nekatere druge stvari«.

Z aplavzom je bil sprejet predlog za nezaupnico univerzitetnemu odboru študentovske organizacije, kar pa je bilo odloženo, »dokler ne bodo pripravili celotne reorganizacije študentovskih organizacij«. Sprejet pa je bil predlog, da je treba sprejeti tudi glasilo »Tribuno«, če bodo sprejeli vodstvo študentovskih organizacij. Študent kmečkega porekla je zahteval — kot poroča »Delo« — naj bi tudi kmetje dobili mesto v republiški skupščini. Tam je baje samo eden, čeprav predstavljajo kmetje tretjino prebivalstva.

Zborovanja so se udeležili tudi predstavniki izvršnega sveta in partije. Podpredsednik izvršnega sveta SRS dr. France Hočvar je na zahtevo študentov pojasnil, »zakaj je študentom grozil s silo«. Rekel je — kot piše »Delo« — da je bila grožnja s silo mišljena za nasilnike, kakršnih pa na tem zborovanju ni.

(Nadaljevanje na 3. strani)

ŽELJA PO UTOPIJI

(Nadaljevanje s 1. strani)

telo le pritiskati na gube, da je ustrezno njegovim željam, in mu povzroča že misel na kak telesni, kaj šele duševni napor strah in jezo. Zato tudi večno nezadovoljstvo z vladami, ki niso sposobne, da bi zagotovile popolno komoditeto življenja in rešile mase pred vsakim naporom in tveganjem.

Mladina se je uprla taki mentaliteti in to je zdravo, to je najbolj pozitivno v vsem tem dogajanju. Toda po drugi strani je nevarnost, da bi ogrozila temelje, na katerih sloni današnji svet. Ne gre in ne more iti za to, da bi razbijali stroje in se skušali vrniti v primitivnost, ki jo simbolizirajo študentovske brade in dolgi lasje. Gre za to, da bi pametno uporabljali sodobno tehniko in zavarovali človeka pred tem, da bi postal njen suženj. Boj proti blaginji in teženje v primitivnost pomeni stremeti za utopijo. To ni več niti romantična revolucionarnost, kot so jo krstili, ampak anarhično siljenje v neko neuresničljivo utopijo, v stanje, ki si ga trezni razum danes ne more niti predstavljati. Človeštvo danes brez tehnike in organizacije ne more reševati svojih velikih problemov, pa naj bo to svetovni

mir, varnost, prehrana, odpravljanje revščine in neznanja, pobijanje bolezni in znanstvene raziskave ali kaj drugega. Organizacija vsega tega pa zahteva tudi neko državno avtoriteto in neko moralno odgovornost. Gesla proti vsakršni avtoriteti in oblasti so zato utopična.

Gre torej predvsem zato, da se tehnika in blaginja, ki ju je ustvaril človek, uporabljata tako, da bo to le stopnica k nadaljnjemu materialnemu in predvsem duhovnemu napredku človeštva; gre za to, da se človek zave relativne vrednosti blaginje brez notranje obogatitve in višjih idealov, in da se ne da zaslužniti tehniki ter ideologijam, ki jih to poraja; gre za to, da si ohrani odprte hrorizonte v bodočnost, hrorizonte, ki jih moreta ohraniti odprte samo vera v nadnaravne, v večne vrednote in vedno globlje spoznanje človekove prave narave, ki ji ni mogoče zadostiti zgolj z vedno večjo potrošnjo industrijskih izdelkov.

Izdajatelj: Engelbert Besednjak • Glavni urednik: Engelbert Besednjak • Odgovorni urednik: Drago Legiša • Tiska tiskarna »Graphis« — Trst, ulica Sv. Frančiška 20 — telefon 29.477

Pisma uredništvu

Spoštovano uredništvo,

moj skromni popravek dejstev, ki ga je objavil »Novi list« v pisnih uredništvu 16. maja, je izzval ogorčen in napadalen članek E. Z.-ja »Bliže k realnim problemom slovenstva« (»Novi list«, 24. maja). Nimam namena razpisovati zadeve. K besedi me kliče le resnica, ki mora biti zaščitena. Midva s Pribcem si namreč ne lastiva nikakršnega monopola nad resnico, najino prizadevanje želi biti zgolj prispevek k demokratiziranju življenja med Slovenci. Nič ne vem, če so najine teze res tako pesimistične. Saj se nama predvsem zdi, da bo prav s kritiko obstoječih dejstev mogla zrasti nova stavba slovenske družbe. Zidanje nečesa novega pa po mojem skromnem prepričanju ne more biti pesimizem. Podobno bi lahko odgovoril na druge očitke.

Se enkrat moram pristaviti, da sem s Humbertom Pribcem v pristranih prijateljskih odnosih, da pa vseeno ne delim njegovih religioznih nazorov. Po letih marksističnega šolanja in po letih zaupanja v religiozno odrešenje človeštva sem postal več kot skeptičen o vsem tem. V svojem članku kliče E. Z. celo Boga na pomoč. Jaz ne vem, če ta Bog kaj pomaga človeštvu. Vsekakor je dopustil, da so se rodili Džingiskani, Hitlerji, Stalini in podobne kreature. Drznil bi si pripomniti, da ni tako jasno, ali »Bog« sploh je, kaj šele, ali ga je mogoče stisniti v predalček recimo katoliške Cerkve, na kateri se E. Z. tudi sklicuje. Po mojem skromnem mnenju človeštva ne bodo odrešili religiozni nazori (in tu se s Pribcem ne strinjam), ampak trdo delo samouresničevanja, samoosveščanja in samoupravljanja človeške družbe, ki bo morala skozi to postati bolj demokratična in humana. Vsekakor pa moj nespornost s Pribcem nikakor ne more biti take narave, da bi skušal preprečevati njegova verska prizadevanja. Nasprotno, zdi se mi, da razvija prav Pribac med Slovenci tisto humano samostojno versko zavest, ki more določiti del družbe oplemenititi in uresničiti. V nasprotju s to pozitivno lastno versko stavbo pa toge verske institucije (katoliška Cerkva) in njeni sedanjí politični dvojčki, rojeni iz človeške nestrpnosti in nasilja (komunizem, fašizem), samo zavajajo človeka in ga manipulirajo na poti, ki je vseh oblastnikom. Bodoči čas pa po mojem mnenju prav te manipulacije s človekom ne bo več dopuščal.

Lepo pozdravljam

Lev Detela

—0—

Ta Vaš dopis samo potrjuje pravilnost ugotovitev v mojem članku »Bliže k realnim problemom slovenstva«, ki jih gotovo ne bomo rešili z

napadi na Cerkev, z novimi verskimi sektami, s tožbami in z nestrpnim napadanjem vsevprek in vseh ter samopovečevanjem, ampak z racionalnim, požrtvovalnim, konkretnim in požrtvovalnim študijem perečih vprašanj in z delom. Moj odgovor tudi ni bil niti »ogorčen« niti »napadalen« in sploh v njem nisem uporabil toliko pridevnikov, kot jih uporabljate Vi, niti se mi ne zdi potrebno proti dvema literatoma klicati Boga na pomoč.

E. Z.

IVAN TOMAŽIČ ODGOVARJA

»Novi list« podaja v članku o »Korotanu« (30.5. 68) popolnoma napačno sliko in meče v isti koš obrekovalce in obrekovanega, ki se brani proti laži in krivici. Moja poročila so le odkovor na napad in pojasnila, da bi bila uredništva pravilno obveščena, da bi s tem preprečil enostranska in neresna časopisna poročila, kakor so bila objavljena v »Delu«, »Večeru«, »Naših razgledih«, Radio-Ljubljana in »Gospodarstvu«, preden so njihova uredništva prejela moja pojasnila. »Novi list« potvarja dejstva, kot pravi, »da gre za pravo vojno med patrom in delom študentov v domu ter njihovimi tovariši zunaj«, kakor da bi bil jaz sprožil to »vojno«, ko sem bil vendar le na vse načine napaden z namenom, da bi me Klub z grozotnim obrekovanjem uničil in se sam polastil vodstva doma za svoje nepoštene namene.

Proti hudobiji in oholim napadom ne pomagata ne »psihologija« ne »razumevanje današnje mladine«. Da mi eno in drugo ni tuje, lahko priča dejstvo, da so vsi visokošolci našega doma (razen od zunaj nahujskanih koroških Slovencev) veseli in srečni v našem domu in da zelo cenijo moje dobrohotno vodstvo. Z dokazi in pričami bi lahko napolnil celo številko »Novega lista«. »Razumevanja in strpnosti do študentov« mi ne manjka. Vendar neke mere, ki naj zagotovijo red in poštenost v domu, morajo vendarle biti. Naš dom je že zaslovel ne samo po svoji lepoti, temveč tudi po lepi ureditvi. Ni brezpomembno, da prihajajo k nam študentje s prošnjo za sprejem, ker so slišali, da je v našem domu red, tam pa, kjer so oni, da se ne morejo niti učiti. Ali naj pustimo, da nam to dobro ime zapravi skupina razgrajčev?

O Mohorjevi družbi pa naj »Novi list« raje molči, ker ne pozna ozadja ne ozadja napadov proti meni in proti Mohorjevi, ne poskuse Mohorjeve, da bi privedla razgrajče k pameti.

»Idejna zatohlost v »Korotanu« je izmišljotina več v vrsti obrekovanj. Naj mi »Novi list« navede le en primer, da je bil kak študent vprašan o njegovi ideološki pripadnosti ali da sem z njim zaradi tega drugače ravnal. Naj mi navede le en primer

od naših številnih, skoraj vsakdanjih gostov iz Koroške in iz Slovenije, ki bi ne bil sprejet v »Korotanu« z isto gostoljubnostjo in prijaznostjo, ne glede ali je katolik ali komunist ali kar si bodi. Naj mi »Novi list« navede le eno slovensko ustanovo, razen »Korotana«, kjer se vsak Slovenec počuti kot doma, ne glede na ideološke ali strankarske razlike, kjer je vsak enako ljubeznivo in prijateljsko sprejet. V čem je torej »razočaranje«, ki sem ga baje povzročil vsem Slovincem? Morda v tem, da nisem prepustil doma skupini sebičnih razgrajčev, ki bi ga v kratkem materialno in moralno podrla? Morda v tem, da nisem molčal sprčo grozotnih obrekovanj? Ali morda v tem, da sem dve leti trpel Klub v domu in zaman vedno znova skušal priti z njim v razgovor, da bi zboljšali naše odnose? Do tega zboljšanja ni nikoli prišlo klub mojim prizadevanjem, ker je bil cilj »Kluba slovenskih študentov na Dunaju« vedno isti, ki je bil že pred dvema letoma jasno izpovedan v znanem članku v »Klicu Triglavu«: mene po končanem delu zapoditi, da bi delal Klub iz doma, kar bi hotel. Ali »Novi list« zagovarja to početje? Ali ni prav tako pisanje »razočaranje« vseh pametno mislečih Slovencev.

Ivan Tomažič

—0—

V našem članku o Korotanu smo skušali le mirno, a odkrito izraziti občutke, ki navdajajo Slovence ob sporu zaradi »Korotana«, a z nobeno besedo nismo zapisali, da odobravamo gonjo študentov proti Vam. Če smo zapisali, da gre za pravo vojno med patrom in študenti, s tem nismo zapisali, da ste jo sprožili Vi. Verjetno ste prebrali naš članek prehitro in preveč razburjeno.

Uredništvo

—0—

TITO BO ODPSTOPIL, ČE STUDENTOM NE BO UGODENO

(Nadaljevanje z 2. strani)

Zborovanje je poteklo mirno in trezno. Napisi, ki so jih nosili študentje, so zahtevali med drugim tudi za revne študente možnost študija in ne le za bogate.

Na zborovanju v Mariboru so se študenti zavzemali predvsem za nadaljnji obstoj višje stomatološke šole in za večje možnosti za študij revnejšim in od univerzitetnih središč bolj oddaljenim študentom.

F.J. * 19 SMRT V POMLADI

»Hvala lepa, gospod župnik... V jeseni pa bom že prinesel, brez skrbi...« Iz njegovega glasu je bilo slišati olajšanje.

»Je že dobro, no.«

»Se enkrat najlepša hvala, gospod župnik. Zbogom.«

»Tako je pač, nobeden ne bi rad plačal za pogreb; če le more, ostane dolžan, in potem je težko kaj dobiti iz njega, zmeraj ima kakšne izgovore, saj si slišal. Zakaj pa hoče duhovniško spremstvo od doma, če nima s čim plačati pogreba?« se je obrnil župnik k Tinetu.

»Toda krava mu je zares poginila, slišal sem o tem, gospod župnik.« je rekel Tine.

»Da, toda šele pred kratkim, za pogreb pa je dolžan že od lanske jeseni. Ljudje so zares čudni.«

Sedla sta za mizo v veliki, svetli kuhinji, na kateri je že stal velik porcelanast krožnik z narezano orehovo potico. Ob pogledu na to belo pogrnjeno mizo, na katero je sijalo skozi odprto okno jutranje sonce in se iskriilo v svetlem porcelanu, in na krožnik s potico je spreletel Tineta bežen spomin na neko prav tako sončno poletno jutro pred mnogimi leti, ko je bil še ministrant.

Nekega jutra je sporočil župnik ministrantom, naj prideta v župnišče, hotel jima je nekaj naročiti. Ko sta stopila v kuhinjo, v kateri je zmerom prijetno dišalo po pecivu in pečeni kuretni, je sedel župnik za isto belo pogrnjeno mizo kakor sedaj in sonce se je prav tako bleščalo v porcelanu in v njegovi pleši nad polnim, rožnatim obrazom, s katerega je sijala ženska mili-

na. Takrat je bil še dokaj mlad, pa saj je bil njegov polni obraz še zdaj mladosten in brez gub, čeprav so mu lasje ob sencih že sivali. Na mizi je stal zvrhan krožnik orehove potice, ki je dišala po vsej kuhinji, in iz skodelice pred župnikom se je kadila vroča kava. Dečka sta se zastrmela v potico in nehote pričakovala, da je bo dal vsakemu kos, saj je bil poln krožnik. Taka je bila navada v kmečkih hišah; župnik pa jima je naročil, kar je mislil, in ju odslovil, ne da bi opazil njune velike, poželjive oči, oči otrok, za katere je bila orehova potica najboljša stvar na svetu, o kateri so vse leto sanjari, pa jo okusili samo za Veliko noč in za Božič. Pa še tedaj je bilo v njej bolj malo orehov in rozin. Župnikova potica pa je bila tako lepo pisana. Neverno sta se zastrmela v župnika, on pa jima je pokimal in rekel: »No, zdaj pa le pojdiva!« Počasi sta odhajala skozi vrata, še vedno sta pričakovala, da se bo spomnil in ju poklical nazaj, ali da se bo morda spomnila na to Fefa, župnikova sestra, ki je bila za kuharico in se je motala okrog velikanskega štedilnika. Toda nobeden ju ni poklical nazaj, in molče, z nekim čudnim, grenkim okusom v ustih, sta šla navzdol po klancu, na katerem je stala cerkev in poleg nje veliko, belo župnišče. Vso pot nista spregovorila o tem; sramovala sta se, ne da bi vedela zakaj, in tudi pozneje nista nikoli spregovorila o tistem dogodku.

Morda je oni fant zdaj že pozabil na tisto ponižanje, toda v Tinetov spomin se je tako grenko zajedlo, da ga ni mogel nikoli več pozabiti. Tako je vedno z nekako skrivno zadrego sedel k župnikovi mizi; to pa se je le poredko dogajalo in šele od takrat, ko je vstopil v bogoslovje. Tedaj mu je bil kupil župnik blago za črno bogoslovsko obleko in talar in ga prvič povabil k sebi na kosilo. Od takrat ga je povabil ob vsakih počitnicah enkrat ali dvakrat, kadar mu je pač hotel izkazati svojo naklonjenost.

(Dalje)

Tržaškega

Pomembno srečanje v Ljubljani

Številno in kvalificirano predstavništvo tržaške trgovinske zbornice se je v četrtek, 13. t. m., sestalo v Ljubljani s predstavniki gospodarske zbornice Slovenije. Za ta pomembni sestanek sta si prizadevali Slovensko gospodarsko združenje v Trstu in združenje tržaških trgovcev. Tržaško odposlanstvo je vodil predsednik trgovinske zbornice dr. Caidassi, med ostalimi člani pa sta bila tudi predsednik SGZ Stanko Bole in tajnik Jure Štavar.

Delegaciji sta razpravljali o vrsti važnih vprašanj, kot so avtocestna povezava Trsta z zaledjem, sodelovanje med Trstom in Koprom, kar zadeva pristaniški promet in ustrezni industrijski coni, vprašanje uvoza in predelave eksotičnega lesa, blagovni promet v okviru avtonomnih računov za Trst in Gorico ter sodelovanje na turističnem področju.

Kar zadeva problem avtocestne povezave, je bil sprejet predlog dr. Caidassija, naj bi važno vprašanje globlje proučili na posebnem sestanku, ki bi se ga udeležili tudi predstavniki deželne vlade Furlanije-Juljske krajine. O vseh ostalih vprašanjih je bilo po izčrpni diskusiji sklenjeno, da jih bodo podrobneje proučili na sejah poseb-

nih komisij in odborov. Obe delegaciji sta se domenili, da bosta ustanovili poseben operativni odbor za stalne stike med poslovnimi krogi tu in onstran meje.

—0—

PREDRAGE ČREŠNJE

Na tržaškem trgu so letos črešnje izredno drage, celo po 360 lir kilogram. Medtem se kmetje pritožujejo, da jih morajo oddajati prepoceni, od 80 do 150 lir. To pomeni, da prekupčevalci pri tem masno zaslužijo. Kdor nakupi npr. 5 ton črešenj v goriških Brdih in jih prepelje do Trsta ter proda, zasluži lahko vsaj pol milijona lir. To ni malo, tudi če se razdeli na več žepov.

ŠOLSKIE RAZSTAVE IN PRIREDITVE

Učiteljstvo in učenci osnovnih šol nabrežinskega ravnateljstva vljudno vabijo starše in ljubitelje mladine na ogled razstav šolskih izdelkov, ki bodo:

dne 13. junija v Slivnem in Sempolaju, 15. in 16. junija v Nabrežini, 16. junija v Sesljanu in Eriščikih, 23. junija v Štivanu, Devinu in Zgoniku ter Saležu, 28. junija v Gabrovcu, od 10. do 12. in od 16. do 20. ure; in k šolskima prireditvama dne 15. junija ob 11. uri v Nabrežini, 23. junija ob 17. uri v Saležu.

Šempolaj:

»DA« POD ZEMLJO

V naši fari se je izvršil v nedeljo izreden poročni obred prav posebne vrste. Ženin in nevesta nista izrekla običajnega poročnega »da« ne v cerkvi ne v zraku ne na morju, ampak dobesedno — pod zemljo. Navdušen jamarski raziskovavec Gabriele Rossi in prav tako vneti jamarka Elisa Sperandio sta se poročila v znani kraški votlini pri Slivnem. Jama se odpira z žrelom kakih 30 metrov globine, nakar se odpre širok rov v dolžino 250 metrov. Jamarji so podzemski prostor uredili in razsvetlili s svečkami in karbidovkami, da so bili med obredom stalagniti čarobno obzarjeni. Šempolajski župnik Mirko Mazora je zavezal jamarski par in je imel lep priložnostni govor, ki so ga gostje na planem po zvočnikih poslušali iz zemeljskih globin. Vzpon iz jame je oviral hud naliv, a se je »poroka pod zemljo« vendarle srečno zaključila.

Ob stoletnici „Rojanske kmečke čitalnice“

Narodno zgodovinski pomen zadobi vsako, še tako skromno udejstvovanje na narodno-etičnem področju, kajti tudi le drobci ustvarjanja, tudi le mala zamisel sta marsikdaj vzpodbuda k širšemu in važnejšemu delovanju. Taka in podobna razmišljanja so se bržkone vrnila v miselnost in narodno zavest rojanskih domoljubov, ko so se na pobudo Ivana Zare začeli v letu 1868 zbirati k pomenku za ustanovitev »Rojanske kmečke čitalnice«.

Zdi se nam vredno tu pojasniti, da je že v Trstu samem — in tu mislimo na središče mesta — že od leta 1861 obstajala »Slavjanska čitalnica«, okolica pa (tako so ti- ste čase imenovali, predmestje, kot so bili Rojan, Opčine, Bazovica, Barkovlje, Sv.

PRVA SEJA DEŽELNEGA SVETA

V soboto, 15. t. m., se bo sestel na prvi redni seji novoizvoljeni deželni svet Furlanije-Juljske krajine. Vsak svetovavec bo najprej prisegel zvestobo republikli in njenim zakonom, nato pa bo na vrsti volitev predsednika nove zbornice in drugih članov predsedništva.

Medtem ko pišemo, še nimamo nobenih gotovih vesti o kandidatu za predsednika deželnega sveta, kajti stranke leve sredine se še niso sporazumele ne o tem vprašanju ne o sodelovanju v novi deželni vladi. Tudi na tej ravni predstavljajo pravo u-ganko socialisti, ki niso dozdej zavzeli nobenega stališča. Število njihovih predstavnikov se je v novi zbornici znatno zmanjšalo tudi zaradi odsotnosti socialistične kandidatne liste v videmskem volilnem okrožju, kjer je bilo leta 1964 izvoljenih pet socialističnih kandidatov.

Dosedanji predsednik deželnega sveta je bil tržaški demokristjan De Renaldini, ki pa gotovo ne bo potrjen na tem mestu. V deželni vladi so imeli socialisti štiri odborniška mesta. Če bo prišlo do sredinsko-leve vlade, bi socialisti ohranili dosedanje število odbornikov, predsednik deželnega sveta pa bi postal pordenonski demokristjan Vicario, ki je bil dozdej odbornik za krajevne uprave.

Sodelovanje socialistov v deželni vladi pa je gotovo tudi odvisno od razpleta in rešitve vladne krize v Rimu.

MALI OGLAS

Išče se hišna pomočnica k mali družini (3 osebe) in to v Italijo.

Ponudbe na upravo lista. Slika zaželeno.

BCI KB
BANCA DI CREDITO DI TRIESTE
S. P. A.
TRŽAŠKA KREDITNA BANKA
GLAVNICA LIR 600.000.000 - VPLAČANIH LIR 300.000.000

TRST - ULICA FABIO FILZI ŠT. 10

TEL. ŠT. 38-101, 38-045

BRZOJAVNI NASLOV: BANKRED

Ivan, Rocol), ni bila še deležna kulturno-socialnega življenja.

Ta zamisel rojanskih pobudnikov je leta 1868 postala stvarno dejstvo, kolikor moremo ugotoviti iz pisanih dokumentov (v slovenščini!) iz takratne dobe. V teh listinah beremo, da je skupina štirih mož, ki je tvorila nekaj pripravljalni odbor, in sicer Ivan Zar, Jože Primožič (»terenski svetovavec«), Franc Primožič (»rojanski župan«), Jože Ferluga (»delegat iz Rojana«), javila dne 17. junija 1768 takratnemu c. kr. policijskemu vodstvu, da je sklican za 21. junij 1868 prvi širši zbor v »hiši« (mislili so na gostilno) pri »dodici moreri«, kjer naj se določijo pravila čitalnice, »kterih glavni namen bode poduk, de se zboljša občno blagostanje«, ter da se izvoli prvi odbor.

To pa še ni vse! Če brskamo po arhivih in starih dokumentih, ugotovimo, da je ravno »rojansko predmestje kot pervo«, če upoštevamo datuma 17. in 21. junija 1868, postavilo temelje tistim kmečkim čitalnicam, ki naj bi služile k vzajemnosti narodnega delovanja in vzpostavile kulturno vez med domačini vse okolice in mesta samega.

Če vse to upoštevamo, smo prepričani, da se lahko vsi rojanski Slovenci, starejši in mlajši, upravičeno ponosni na delo svojih prednikov, ki je bistveno pripomoglo, da smo ohranili slovenstvo in slovenski duh do današnjega dne ne samo v Rojanu, ampak po vsej okolici.

A. T.

KONEC ŠOLSKEGA LETA

Letošnje šolsko leto se je nekam naglo približalo koncu. To so občutili tudi dijaki in šolarji, ker so imeli med letom dosti počitnic tudi zaradi volitev.

Uspehi na slovenskih srednjih šolah so približno na isti višini kot lani.

Na liceju-gimnaziji so sledeči: v I. liceju so vsi izdelali. V II. liceju sta izdelali dve dijakini, 3 imajo popravne izpite. V III. liceju so vsi (šest po številu) pripuščeni k veliki maturi. — V IV. razredu gimnazije jih je pet z uspehom končalo, eden je zavrnjen, ena pa ima popravne izpite.

Na enotni srednji šoli so pa taki uspehi: I. a: izdelalo 13 dijakov, popravne izpite imajo 3, zavrnjenih je 5; I. b po istem vrstnem redu: 12, 6, 3. I. c: 9, 10, 1. I. d: 12, 4, 4. — II. a: 11, 5, 4. II. b: 12, 6, —. II. c: 10, 7, 2. V zadnjih treh razredih je bilo 61 dijakov in dijakinj, ki so vsi pripuščeni k zaključnim izpitom.

Uspehi na splošno niso slabi, ker je odstotek tistih, ki so izdelali precejšen.

In še na učiteljski, kjer je celotni uspeh nekoliko slabši: I. razred: 2 dijaka sta izdelala, 2 imata popravne izpite, 4 so pa zavrnjeni. II. razred: 5 jih je z uspehom končalo, trem so odmerjeni popravni izpiti, trije pa bodo ponavljali leto. IV. razred: vseh devet dijakov je pripuščenih k usposobljenostnemu izpitu.

Dijaki V. gimnazije bodo začeli pisati pismene naloge pri mali maturi že v petek. Velike mature so pa določene za prve dni julija. Goriški maturanti jih bodo polagali, kakor že več let, v Trstu. Izpitne komisije so že določene, a uradno še niso objavljene. Med člani komisij sta dva profesorja iz Gorice imenovana kot izpraševalca pri ličjski, dva pri učiteljski maturi. Ostali so profesorji s tržaških srednjih šol.

NOVO DELO

V nedeljo, 16. junija, bodo nastopili v Prosvetni dvorani na Verdijeve korzu 13 novi igravci z novim odrskim delom.

Igravci so iz Sovodenj, in sicer dramska skupina mladih članov prosvetnega društva, ki bo prvič nastopila pred širšo javnostjo. Člani so se prav pridno pripravljali od začetka zime do zdaj pod vodstvom režiserja Marjana Belina iz Ljubljane. Pripravili so komedijo »Poročil sem svojo ženo«, tridejanko, ki jo je napisal Marijan Marinc.

Prvi nastop bo torej v nedeljo v Prosvetni dvorani ob 18. uri, ponovitev pa isti dan ob 21. uri.

VESELI IZLET

Slovensko planinsko društvo v Gorici vestno izvaja svoj letni izletniški spored. Tudi v nedeljo so se odpeljali njegovi člani in prijatelji na enodnevni družinski izlet na Koroško.

V začetku ni bilo nič kaj veselo zaradi kislega vremena. Vendar sta oddrdala dva polna avtobusa izletnikov proti Celovcu. Kljub neprestanemu dežju ni manjkalo dobre volje. Izletniki so si ogledali znamenitosti Celovca in okolice Vrbskega jezera; nato še posebej Osojskega s spomini na »Mutca osojskega«. Izletniki so se ustavili tudi v Beljaku; tostran meje jih je pa že spremljalo lepo sonce, da so mogli uživati prelep pogled na Julijce. Še en odmor v Ukvah in vsi »dolinski planinci« so srečno prispeli domov.

Števerjan:

ZADRUŽNA KLET IN DRUGO

Naši vinogradniki precej živahno razpravljajo o nastajajoči zadrugi kleti, ki naj bi bila v Krminu. Pred časom je bil tam sestanki ki so se ga udeležili tudi nekateri naši vinski pridelovalci.

Z zanimanjem za zadrugo vinsko klet je različno. Manjši vinogradniki so navdušeni zanjo, ker bi jim odvzela precej skrbi, posebno poleti, ko še ni ves vinski pridelek oddan. Mnogi naši gospodarji nimajo pripravljenih klet, pa tudi ne ustrezne posode, da bi se jim pridelek v vročih dneh ne kvaril. Z zadrugo kletjo, strokovnjsko opremljeno, bi pa imeli skrb manj. Vino pa ne gre tako hitro v prodajo, kot se zdi. V Krminu in v Brazzanu je na primer še zdaj, ko je že pol sezone mimo, še vedno v kleteh nad polovico lanskega pridelka. V takih primerih je moderna klet nujno potrebna.

Drugačno mnenje je pa pri večjih posestnikih. Ti imajo svoje kleti bolj opremljene in tudi že svoje stalne odjemalce. Zato ne čutijo potrebe po zadrugi skupnosti in kake zadrugi vinski kleti. To so razlogi, ki kažejo, da bo izgubljenih še dosti besed, preden se bo zamisel o kleti res uresničila.

Še pred vinom nas pa seveda še češnje zanimajo, ki sledijo kot drugi standardni briški pridelek za vinom. Kdor je pravočasno škropil proti češnjevi muhi, ima kar dober pridelek. Tudi cene na debelo so še kar ugodne. Na debelo se vrta cena takole: lepe »čufarce« gredo od 80 do 100 lir, trde in debele »napoleonke« in »karnjelke« imajo pa ceno od 120 do 150 lir za kg. Zadnja leta se hvala Bogu opaža, da so začeli naši ljudje malo bolj skrbeti za sadno drevje.

Češnje in vino sta tudi tista dva pridelka, ki vabita tujce na naše gričke. Zdaj tudi ni več tako težko priti do vrha Števerjana, ker imamo vse ceste lepo asfaltirane. No, da se ne bomo zlagali: od dvora do cerkve je še treba urediti tisti klanec. Občinska uprava ima to menda že v načrtu. Zato bi jo opozorili in prosili, naj poskrbi za asfaltiranje Gabrovskega konca prav do — no, kako bi rekli — prav do konca.

V soboto popoldne smo pokopali ob veliki množici pogrebcev iz vse vasi nesrečno preminulega mladeniča Ivana Mužina. Marsikatero oko je bilo solzno nad njegovo žalostno usodo. Vedno bolj se potrjuje misel, da je spravi dvajsetletnega fanta v grob neki neumljivi strah pred vojaško službo, ki bi jo moral ta teden nastopiti v daljnem Trapaniju. Bog mu bodi milostljiv!

Štandrež:

ZACETO SLAVJE

Deževno vreme, kakršnega nismo več pričakovali v poletnem juniju, je preprečilo, da bi se razvilo »praznovanje špargljev« po sporedu, kakor ga je zamislil skupni prireditveni odbor vseh naših štandreških prosvetnih in športnih skupin.

Iz Goriške

V soboto zvečer so imeli gostje in domačini priložnost gledati krajši folklorno-stilizirani sprevid z godbo, ki je šel od Pilošča do cerkvenega trga in od tu na plesišče.

V nedeljo popoldne so odprli v župnijskem kulturnem domu razstavo domačih slikarjev, obenem tudi risb in ročnih del nižje srednje šole. Razstava je dobro urejena in ima dosti obiskovalcev.

Za domačine sta trenutno še bolj zanimivi knjižna razstava in razložba slik, ki kaže časovni razvoj in delovanje vseh štiri štandreških društev. To je prerez vaše kulturne zgodovine zadnjih let. Ozadje pa mu dajo in ga izpopolnjujejo številne slike, ki kažejo zgodovino Štandreža od prve svetovne vojne dalje. Tako zbirko bi morala hraniti in pokazati vsaka naša vas

Naročnike, ki še niso poravnali naročnine, opozarjamo, naj to store čimprej. Poravnajo jo lahko ali na upravi lista ali po poštni položnici, ki jo dobe na vsakem poštnem uradu.

Uprava

kot temeljni dokumentarij svojega življenja. Vabile so seveda tudi stojnice z bogato založenimi različnimi zakuskami, med katerimi je seveda prvačil okusni štandreški špargelj. Na rahlo pripomnimo, da cena pripravljenih špargljev ni bila prav veselična. Nastopi pevskih zborov so bili pa zaradi slabega vremena odloženi. Ta spored bo prišel na vrsto v nedeljo.

Kljub nagajivemu vremenu se je pa le sprožila iniciativa značilnega domačega praznika s folklornim okoljem. Kot takega ga ocenjuje tudi pokrajinska turistična zveza, ki je podprla prireditveni odbor s 50 tisoč lirami.

Pevma:

CESTNE POPRAVE

Goriška občinska uprava se je zopet enkrat spomnila tudi na naše potrebe. Na zadnji odborovi seji so sklenili, da se bo obnovila in bolj uredila asfaltna plast na cesti od mosta čez Sočo do ploščade pod oslavoško kostnico. Občina je določila za ta dela 5 milijonov 750 tisoč lir. S tem denarjem bodo uredili tudi trg, kjer stoji spomenik padlim.

Cesto do Oslavja dalje do Števerjana bo pa pokrajinska uprava še enkrat začela popravljati, oziroma izboljševati. Od zadnjega obračuna za popravo te ceste je ostalo namreč še 11 milijonov in te bodo zdaj porabili za izboljšave.

—0—

PRISRČNE ČESTITKE

G. Aljoša Zbona iz Mirna je pred kratkim napravil doktorat na medicinski fakulteti ljubljanske univerze. Prisrčno mu čestitajo in mu žele mnogo uspeha ter sreče v zdravniškem poklicu prijatelji.

IN V HIPU MOČI?

Sodnik: Obtoženi ste, da ste vlomili v trgovino glasbil in ukradli kitaro. Kaj imate pripomniti k temu?

Vlomilec: Zagotavljam vam, gospod sodnik, da sem storil to v hipu slabosti.

Sodnik: Tako? V hipu, ko bi se počutili močni, bi torej vlomili v Narodno banko in ukradli blagajno?

IZ KULTURNEGA ŽIVLJENJA

Majska številka „Mladike“

Uvodni članek za majsko številko »Mladike« je napisal Lojze Tul. Članek ima naslov »Mladina in javno udejstvovanje« ter je glede na zadnje nemire študentske mladine v raznih državah še posebej aktualen. Tul opozarja v njem na potrebo javnega delovanja mladih ljudi, pa tudi na nujnost razumevanja za to pri starejši generaciji, ter piše med drugim: »V prvi dobi svojega razvoja, ko se mlad človek razgleduje po stvarnosti, ki ga obdaja, ima naravno zanimanje za najrazličnejše probleme in se zanje iskreno navdušuje. Pripravljen je nesebično zavzemati se za njihovo pravično rešitev, ne samo v besedah, ampak je zmožen tudi tvegati akcijo, da svoje prepričanje javno manifestira. Večina študentskih in drugih mladinskih manifestacij, ki so takorekoč na dnevnem redu, je izraz takšnega mladostnega zamosa in občutljivosti.

Napačno je, če takšne pojave ocenjujemo zgolj negativno in ne znamo iz njih izluščiti bistva, nadaljuje Tul. »Na odgovornih vodilnih krogih je, da znajo ustrezno prisluhniti hotenjem in težnjam mlajših generacij, četudi se te po njihovem morda včasih prehrupno in neizkušeno izražajo. Če so res daljnovidni voditelji, morajo znati »razbrati«, v katerih dejanjih in pojavih trenutne situacije se skrivajo energije, ki jih lahko uporabijo za skupno blaginjo. Z drugimi besedami, znati morajo povezati težnje mlade generacije s svojo v okviru globljega celotnega političnega načrta. V tem smislu zvenijo tudi smernice zadnjega končila. Nerazumevanje starejših generacij do mlajših ima lahko usodne posledice.«

Kondor ubira v svoji znani rubriki v tej številki predvolilne glose, ki so zelo dobro napisane in so lahko za vzgled, kako se z mero in okusom piše o takih rečeh. Danilo Sedmak nadaljuje svojo razpravo o družinskem življenju, Maks Sah pa poroča »Iz šolske kronike«, to je o življenju in delovanju slovenskega šolstva na Tržaškem. Rado Bednarik je začel objavljati zgodovinsko študijo c Rubijskem gradu pri Sovodnjah in njegovih gospodarjih, Martin Jevnikar pa nadaljuje svojo razpravo o sodobni slovenski zamejski literaturi. V tem nadaljevanju ocenjuje literarno delo Miroslava Košute, Brune Pertot, Marije Mijot, Marka Kravosa, Irene Žerjal-Pučnik in Josipa Tavčarja. V rubriki »Zena in dom« bo marsikatera bralka z zanimanjem prebrala članek »Pet glavnih napak

zakonskih žena«, pa tudi razne praktične nasvete. Objavljen je tudi intervju z dr. Dragom Stoko.

Novelo te številke je napisala Mojca Rant pod naslovom »Tudi tako je steklo življenje«. Pripoveduje nam o težkem in vendar lepem, pogumnem in vedrem življenju hribovske dekle in nato zakonske žene. Novela je napisana v tradicionalnem realističnem slogu, pa krepko in epično. Tudi jezik je lep. Slavko je prispeval tokrat tri pesmi: »Majska molitev«, »Maj« in »Šmarnice«, ki so posebno jezikovno še precej šibke. Odlikuje jih le topla čustvenost. Vinko Beličič objavlja prevod Manzonijske »svete hvalnice« »Binkošti«. Prevod je prav dober. Zelo lepa pa je ljubezenska pesem »Pričakovanje«, ki jo je napisal Marijan Breclj. Pesem vpliva še tem lepše glede na siceršnjo samostojnost in sadistično noto velikega dela sedanjosti slovenske poezije, zlasti najmlajše.

S tem seveda še ni izčrpana celotna vsebina majske številke »Mladike«, zlasti ne razne rubrike. Številka je tudi lepo ilustrirana.

NAGRADA »VSTAJENJE« 1967

Razsodišče nagrade VSTAJENJE (Anton Kacin, Martin Jevnikar, Franc Jeza in Rafko Vodeb) se je sestalo dne 9. junija 1968 in z večino glasov podelilo nagrado VSTAJENJE za leto 1967 knjigi »Iskanja« Vinka Brumna, ki je izšla lani pri Slovenski kulturni akciji v Buenos Airesu.

Razsodišče je odločitev takole utemeljilo: Knjiga je plod samostojnega raziskovanja problemov, s katerimi se bori sodobni človek in posebno še slovenski. Po globlini in ostrini analiz spada med najboljše slovenska povojna dela iz življenjske filozofije in humanističnega področja. Važna so zlasti razpravljanja o narodnosti slovenskega človeka v tujini. Jezikovno je knjiga jasna in dostopna vsem.

Opčine, 9. junija 1968.

RAZSODIŠČE

—0—

Uredništvo mariborske revije »Dialogi« zbira leposlovne in druge knjige za koroški študentski klub na Dunaju.

Krog neodvisnih čeških pisateljev

Politična sprostitev na Češkoslovaškem, ki je sicer, kot znano, še vedno relativna, se že odraža tudi v kulturi. Saj je bila kultura vedno najbolj občutljivi seizmograf za svobodo in ne samo na Češkoslovaškem. Kot poročajo iz Prage, se je ustanovil v okviru Zveze čeških pisateljev, ki ima svoj sedež v Pragi, »Kruh nezavislych spisovatelů«, to je »Krog neodvisnih pisateljev«. Njegovi člani hočejo razpravljati o vseh problemih pisateljskega društva in izoblikovati skupna stališča, da bi jih potem lahko zastopali nasproti komunističnim pisateljem v društvu in prodrli s svojimi predlogi.

Pobudnica takega kroga neodvisnih pisateljev je bila vdova znanega pisatelja Karla Čapka, Olga Scheinpflugova, ki pa je ravno te dni umrla. Bila je znana kot igralka in pisateljica. Krog neodvisnih pisateljev si je izbral na obnem zboru sedemčlanski odbor, ki ga sestavljajo pisatelji: Hana Belohradská, Bedřich Fučík, Václav Havel, Josef Hlášal, Alexander Kliment, Petr Kopta in Jan Vladislav. Značilno je, da so imeli občni zbor v veliki dvorani poslopja Zveze češkoslova-

ških pisateljev. V svojih izjavah in manifestih so poudarili, da nočejo ničesar razbijati, ampak s konstruktivno opozicijo proti uradnemu pisateljskemu društvu in demokratičnimi postopki prispevati k novi češki in slovaški poti v socialistično demokracijo.

V proglasu, ki so ga naslovili na svoje člane, kandidata za člane kroga in na člane iz vrst prevajalcev, je rečeno med drugim: »Tako kot v tej državi ne žive samo komunisti, ampak tudi ljudje drugačnih političnih mišljenj, različnih svetovnih nazorov in različnih ver, tako tudi zveza pisateljev ne združuje samo komunistov... Ne gre za razbijanje enotnosti, razen lažne, in to v imenu resnične enotnosti, ki nastane z demokratično konfrontacijo različnih potreb, interesov in pojmovanj. Ustvarjalna diskusija med enakopravnimi partnerji je po našem mnenju najvažnejši notranji predpogoj zdravega življenja in delovanja vsake organizacije.«

Ta proglas je podpisalo že nad 70 pisateljev in prevajalcev, med njimi tudi taka znana imena, kot so Vera Linhartová, Ladislav Fuks, Jan Grossman, Bohumil Hrabal, Vladimír Kafka, Jiri Kolar, Vladimír Paral, Eduard Petiška in Josef Skvorecký. »Krog neodvisnih pisateljev« je z odprtim pismom Zvezi pisateljev tudi zahteval sklicanje izrednega kongresa pisateljev. Krog je tudi že vzpostavil stike z nedavno ustanovljenim »Klubom angažiranih nepartijancev«, ki so ga ustanovili v glavnem znanstveniki iz Češkoslovaške akademije znanosti, h kateremu pa lahko vsakdo pristopi. Ta klub namerava pozneje postaviti pri volitvah v državi lastne kandidate — če mu bo seveda dovoljeno.

—0—

Kulturne novice

Accademia dei Lincei je priredila sredi maja v Rimu mednarodno zborovanje o filozofih Campanelli in Vicu, za petstoto Campanellovo in šeststo Vicovo obletnico rojstva.

Po zadnjih političnih spremembah na Češkoslovaškem so začeli slovaški listi pisati z večjimi simpatijami o slovaških kulturnih delavcih v begunstvu, poudarjajoč, da niso vsi »politični zločinci«, in naglašajoč kulturne zasluge nekaterih, zlasti zgodovinarjev in literatov, kot npr. patra Džurica, ki predava slovaški jezik in književnost na univerzi v Padovi.

Celovška radijska postaja je v svoji slovenski oddaji prenašala pred kratkim mladinsko igro Saša Martelanca »Simej išče botra«.

V Mariboru so odkrili spomenik pisatelju Prežihovemu Vorancu. Izdelala ga je kiparka Vlasta Tihec.

Mladinski pevski zbor »Kraški slavček« iz Devina-Nabrežine je gotovo eden najboljših tovrstnih naših zborov v zamejstvu. Po nastopu na reviji mladinskih pevskih zborov Slovenije, ki je bila pred kratkim v Zagorju ob Savi, se je zbor v soboto predstavil domači nabrežinski publiki. Z njegovim nastopom se je namreč ta večer začela produkcija gojencev nabrežinske šole Glasbene Matice. Zbor je pod vodstvom prof. Sergeja Radoviča zapel tri pesmi. Sedaj bo nekaj odmora, ker so šolske počitnice. Jeseni pa se bo začelo novo delo. Mladim pevcem in poštvovalnim pevovodjema želimo, da bi srečno prebili počitnice in se jeseni s še večjim navdušenjem lotili dela.

Vzgoja, revščina, odgovornost pred ostalim svetom

Senator Robert Kennedy počiva od prejšnje sobote na pokopališču Arlington v Washingtonu, v neposredni bližini svojega brata Johna, ki je pred petimi leti prav tako postal žrtev zločinskega atentata. Iz New Yorka so njegovo truplo pripeljali v Washington s posebnim vlakom. Ogromne množice so na železniških postajah čakale na vlak, da se poslovijo od velikega državnika in mu izkažejo zadnjo čast. Med množico so prevladovali mladina in črnici, torej ljudje, katerim je pokojnik bil najbližje in katerim je posvečal vse svoje sile.

Danes objavljamo odlomek iz razgovora, ki ga je umorjeni politik imel s časnikarko Oriano Fallaci pred štirimi leti, ko je prvič postal član ameriškega senata. Zdi se nam, da je iz tega razgovora razvidno, kakšen je bil Kennedyjev značaj in kakšne so bile glavne točke njegovega političnega programa.

Robert Kennedy je novembra leta 1964

Iz kulturnega življenja

Grad na slikovitem Otočcu pri Novem mestu so začeli spet restavrirati, da bi zavarovali freske v balkonskem stolpu, utrdili stene osrednje stavbe in obnovili nekatere napise, ki najbrž še niso bili prebrani. Freske so iz 15. in 16. stoletja.

V Rimu je umrl skladatelj Giovanni Fusco. Zlagal je med drugim glasbo za Antonionijeve filme.

Pri Državni založbi Slovenije je izšla četrta knjiga Zbranega dela Otona Župančiča, ki vsebuje priložnostne Župančičeve pesmi, epigrame, satire itd. Obširne opombe je napisal znani slovenist Joža Mahnič, ki je knjigo uredil skupaj z Josipom Vidmarjem.

Slovenci bomo kot eden prvih evropskih narodov dobili v prevodu novi roman ruskega pisatelja Aleksandra Solženjicina »Rakov oddelek«. Objavlja ga v prevodu ljubljansko »Delo«. Solženjicin je zaslovel z romanom »En dan v življenju Ivana Denisoviča«.

Mladinska knjiga v Ljubljani je izdala dramo Slavka Gruma »Dogodek v mestu Gogi«. Studio o Grumu je napisal urednik Franc Zadravec.

Josip Vidmar je izdal zdaj svoje »dnevnik«, ki jih je objavljaval v »Delu«, v knjigi, ki je izšla pri Mladinski knjigi na 323 straneh.

kandidiral na senatarskih volitvah v državi New York in zmagal. Še pred tem je, kmalu po smrti svojega brata Johna, izstopil iz Johnsonove vlade, v kateri je bil pravosodni minister. Po izvolitvi v senat je v razgovoru z italijansko časnikarko med drugim izjavil: »V svoji mladosti sem mislil, da bi mi bilo vseč delati za vlado. Ko je bil predsednik Kennedy še živ, sem z njim veliko delal kot pravosodni minister in nisem mislil na lastno politično kariero. Veliko in vztrajno sem o tem začel razmišljati po njegovi smrti. Senatarski sedež bi mi omogočil, da bi nadaljeval delo, ki ga je moj brat začel, oziroma ki sva ga skupno začela. Ne samo moj brat, ampak mi vsi smo si postavili določene naloge, smo hoteli uresničiti določene sanje. Iznenada njega ni bilo več. Tedaj sem se odločil, da moram postavljene naloge jaz izpolniti. Zato sem se predstavil na volitvah in postal senator za državo New York.«

»Vi ste tako bogati — je pripomnila časnikarka — da bi lahko mirno živeli s svojimi milijardami. Ali Vas nikdar ne zgrabi skušnjava, da bi se umaknil iz političnega življenja, začel potovati, se sončiti, živeti v miru, uživati...?«

»Nerad odgovarjam na taka vprašanja — je dejal R. Kennedy — ker bi lahko zašel v retoriko. Lahko pa Vam povem, da zame ni nobena žrtev biti sredi političnih bojov. Nasprotno, to me razveseljuje. Prav takšnega življenja si želim in se s tem ni-

čemur ne odpovedujem, ker mi ostane še dovolj časa za družino, za ženo in sinove.«

»Kaj bi naredili, če bi ne zmagali na volitvah?«, ga je še vprašala časnikarka.

»Bi se posvetil poučevanju,« je odgovoril in nadaljeval: »Rad sem v družbi mladih, ker je to moje naravno okolje; zato ni gol slučaj, če imam osem otrok in je zdaj deveti na poti. Vsaj nekaj časa bi bil profesor, a ne verjamem, da bi to ostal za vedno. Če sem iskren, Vam pa moram priznati, da nisem nikdar resno mislil, da bom na volitvah propadel, in zato nisem niti razmišljal, kaj bi v tem primeru naredil. Postavljal sem si druge probleme, ki bi jih lahko kot senator proučeval in prispeval k njihovem reševanju. Omenjam tu na primer problem vzgoje, problem revščine, ki tare ameriško ljudstvo. V drugih deželah se niti ne zavedajo, koliko revščine je v Ameriki; ni seveda rečeno, da gre nujno ali samo za gmotno revščino. Pomislite na vzgojno revščino: so ljudje, ki zapuščajo šole, se odpovedujejo kulturi samo zato, da bi služili, da bi čimprej prišli do denarja. Obstaja nadalje problem odgovornosti, ki jo Amerikanci imamo do ostalega sveta. Amerikanci se ne zavedajo, da ljudje iz drugih držav gledajo na Ameriko, da bi nas posnemali, tako v dobrem kot v slabem. Velika je torej naša odgovornost. Zaradi teh stvari sem torej hotel zmagati; da bi skušal popraviti, kar je napačno, ker sem prepričan, da se bo dobro uveljavilo, kot je bil o tem prepričan predsednik Kennedy, in ker sem hotel tako ali drugače nadaljevati njegovo delo.«

ŠPORT MED NAŠO MLADINO

KANAL OSVOJIL 2. KRAŠKI POKAL

Preteklo soboto se je odigral v Zgoniku mednarodni odbojarski turnir za osvojitev 2. kraškega pokala. Razen domačega Krasa sta se zanimivega tekmovanja udeležili še moštvi Bora in Kanala. Povsem zaslužen je zmagala šesterka Kanala, ki ni izgubila niti seta in prikazala res učinkovito in sodobno odbojko.

V prvem srečanju je Kras nudil precej oster odpor Bori in mu iztrgal celo set. Zmagal je Bor z 2:1 (10-11,9). Zatem je moral igrati Kras proti Kanalu in je gladko klonil močnejšemu nasprotniku. Rezultat je bil 2:0 (10,4) za goste iz Kanala. V odločilnem srečanju za osvojitev pokala sta se tako po predvidevanjih srečala Bor in Kanal.

Borovci so že davno končali letošnje prvenstvo in so skoraj popolnoma brez treninga. Zato se niso mogli enakovredno upirati razpoloženim odbojkarjem Kanala, ki so slavili gladko zmago s 3:0 (4, 12, 11).

ZARJA V FINALU ZENSKE C LIGE

V zadnji tekmi letošnjega prvenstva so igralke Zarje gladko premagale ekipo Corridoni s 3:0 in si s tem zagotovile nastop na finalnem turnirju za vstop v B ligo. Corridoni je tokrat povsem razočaral. Bazovke pa so dokazale, da stalno napredujejo. Predvsem v igri na mreži so bile proti Corridoniju zelo pozitivne. Upajmo, da se bodo tudi na kvalifikacijah lepo izkazale. *Edi Košuta*

Spomini iz prve svetovne vojne

... 98 ... V RUSKEM UJETNIŠTVU ... Inž.-J. R. ...

Glede svoje službe je moral biti Puškin zelo prost, to se pravi, da je bila njegova služba nekakšna sinekura, samo kritje za dobivanje plače. Vendar je enkrat prišla iz prestolnice uradna pritožba, da Puškin nič ne dela, da ne pošilja nobenih poročil. Med vrstami se je bralo, da je vsaj nekaj potrebno za opravičenje plače. Tedaj se je Puškin postavil in ker so ravno takrat kobilice selivke vse pojedle, je napisal naslednje poročilo: »Saranča priletela, vsjo pojela i opjit poletela.« Kobilica je priletela, vse pojela in zopet odletela.

Na to poročilo je iz prestolnice prispel odgovor, da je poročilo sicer zanimivo, a prekratko. Tedaj je Puškin vzel veliko polo papirja, katero je vso popisal z edinim stavkom: Saranča priletela, vsjo pojela, i opjat poletela. Spodaj je še pripisal: Upam, da Vam sedaj zadostuje. To je najvažnejše,

drugega važnega ni. Pošljite hitro »dengi«.

Kmalu potem je bil Puškin premeščen iz Besarabije v Odesso k upravitelju grofu Woroncovu kot ataše. Woroncov je bil Puškinov pokrovitelj.

Volkovi

V Rusiji so volkovi, pravi krvoločni volkovi, in celo mnogo jih je.

Razdalja med Berezinko in Krestovem je majhna, komaj dobrih 15 vrst ali dobrih 16 km. V Berezinki je bil oče za popa, v Krestovem pa njegov sin.

Malo pred Božičem so dobili pri popu v Hrestovem lep prirastek in presrečna starša sta sklenila, da ga bosta za Epifanijo (sv. Kralji) peljala pokazat domov, k popovim v Berezinko. Mlada mama je bila Mongalova iz Krestovega, iz najbogatejše hiše cele vasi.

Mladi pop v Krestovem še ni imel urejene ekonomije, zato pa ni še imel potrebne konjske vprege in sani, kot se spodobijo za take prilike, zlasti če je na stepi dober »aršin« (71 cm) snega in je pot komaj za-znamovana. Zato pa mu je tist vse poskrbel: udobne sani s plahtami in kožuhi, 3 konje, ker Mongalov zet naj se vozi kot »gaspadin«: s trojko, ker ni v navadi četvorka s 4 konji. In dovolj ovsa. Ni sicer daleč, a ker se čujejo čudni glasovi, je najbolje imeti s seboj nabito puško. Mongal je ponudil svojega človeka za konje, a pop-zet je odklonil, češ da bo že sam odpravil.

Lepo je bilo na toplem v izbi. Mnogo so si imeli povedati. Samovar je golčal. Tudi vodke je bilo, pirožkov in »sladko« je bilo vedno pri roki. Otrok je bil večkrat blagoslovljen od popa in popadije. Zunaj pa je polagoma začelo snežiti in zato so se Krestovski prej dvignili, kot bi se drugače, da se ne bi vozili preveč v temi. Zapregli so, konjiči so potegnili in trojka je zdrsela v zimski predvečer.

(Dalje)

BIMBO BIMBO BIMBO BIMBO

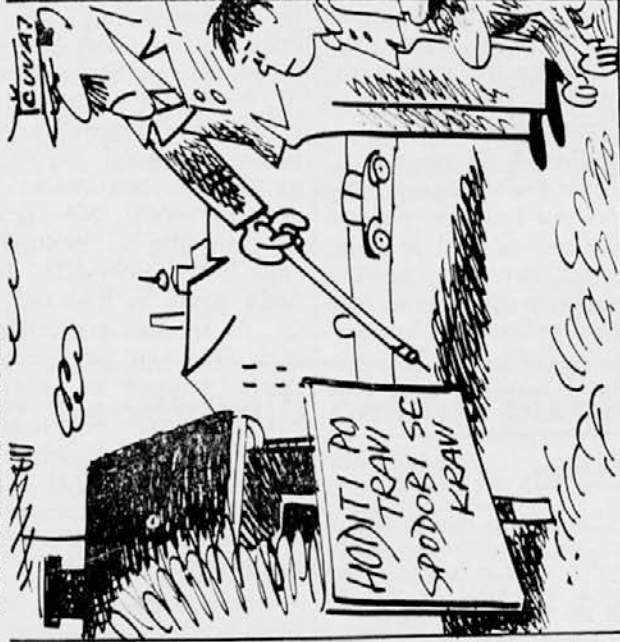
Piše MILE MIRNIK
Riše MARJAN BREGAR

na smrt rad bi videl, kako se je Bimbo rešil iz tega nemogočega položaja.

Bimbo se je pa rešil takole: ko se je izmotaval iz vodne cevi, mu je nekako prišel v roko njen konec. In ko se je še zadnjikrat zavrtel, da stopi iz zanke, je pri tem z močnim curkom oskrupil vse svoje nasledovalce, ki so ustopili v krog okoli njega.

V zmedu, ki je nastala potem, mu ni bilo težko zbežati z dvorišča in za Janezom.

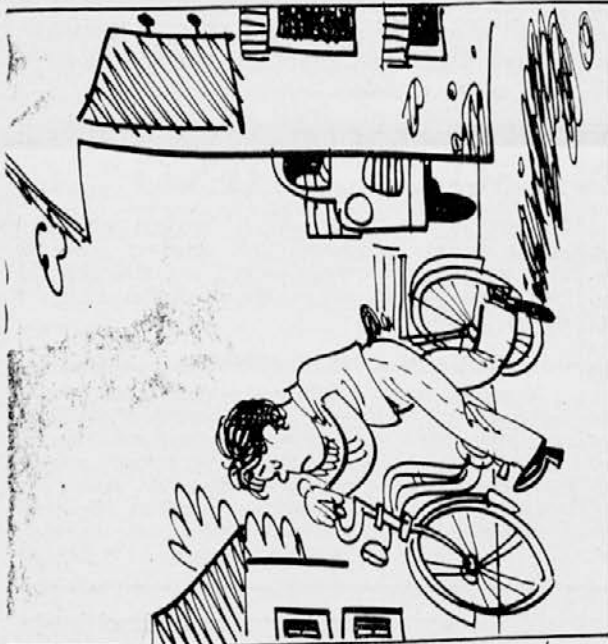

Janez se je prevadil na zadnjo plat in sedel. Pred njim je stal starejši možakar s čuvajsko čepico na glavi in ponovil: »No, znaš?«

»Znam,« je rekel Janez.

»No, potem pa preberi, kaj piše tamle na tisti tablici!«

Janez je stopil do tablice, približe na kolček, in prebral: HODITI PO TRAVI SPODOBI SE KRAVI.

Janez je, ko se je zavedel tega, tresoč se vstal. Zdaj bi dal tudi obljubljeno nagrado, če bi mogel rešiti Bimba — ampak očitno je bilo, da tudi to ne bi pomagalo, kajti Bimbov greh je bil prevelik in opoharjeni možje niti kakor niso bili pripravljeni na odpustanje.

»Ne, tega ne bom gledal,« je rekel sam sebi, sklonil glavo, vzela kolo in odšel z dvorišča, mrmrajoč: »To je konec.«

Pozneje mu je bilo žal, da je tako naglo obupal, zakaj

Skoraj so mu izpadle oči, ko je zagledal sredi zelene trate pred seboj opico, za las podobno Bimbu — kaj podobno: bil je on sam, njegov Bimbo!

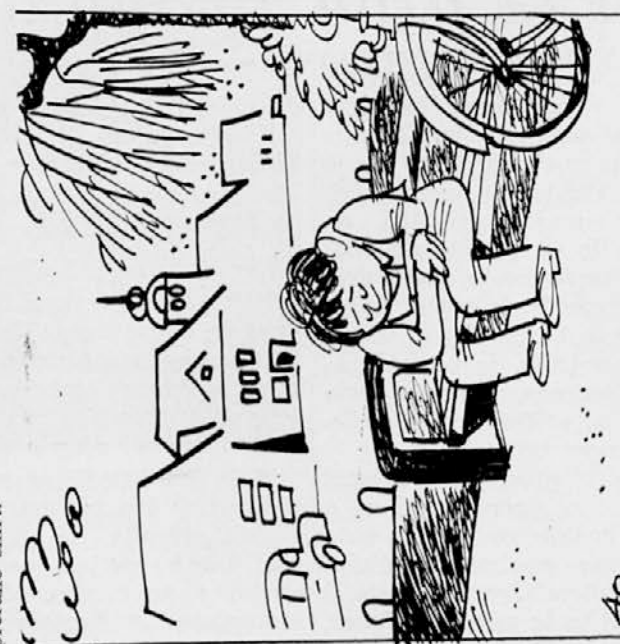
Planil je k njemu, ga zgrabil za ušesa, ga objel in poljubil na kosmato lice, potem pa sta se v prekipeljavem veselju valjala po travi, poskakovala, se ščipala in boksala in premetavala drug čez drugega...

...dokler ni vesele igre prekinil resen glas za Janezom vim hrbotom: »Ti, fant, znaš brati?«

39. Nepričakovani konec te zgodbe v zadnjem hipu preložen

Medtem so prijatelji možaka, ki se je neprostovoljno namakal, v krogu obstopili Bimba, ležečega na tleh in zamotanega v vodno cev. Njihovi pogledi niso obetali ničesar dobrega. Jasno je bilo, da samo čakajo na izid namakanja svojega tovariša, nato pa bodo ukrepali. Kako bodo ukrepali, je bilo tudi jasno: Bimbo bo storil prerano smrt.

40. Kratek premor in počitek na travi

Janez je sedel na klopi sredi majhnega parka, ki so ga umetelno napravili na glavnem trgu, obkroženem s cerkvijo, šolo, mesarijo in prodajalno Borovo.

Bilo mu je zares hudo — pa ne toliko zaradi izgubljenih petdesetih jurjev, ki bi jih dobil, če bi pripeljal Bimba nazaj v živalski vrt, ampak zaradi nesrečne smrti svojega kosmatega prijatelja, ki se mu je bil zadnje dni zares priljubljen.